

ΕΛΕΥΘΕΡ

ΜΑΝΑ

Μάνα! — δὲ βρίσκειται
λέξη καμμία
νάχη στὸν ἦχο της
τόση ἄρμονία·
σὰν ποιὸς νὰ σ' ἀκουσε
μὲ στῆθος κρῦο,
ὄνομα θεῖο;

Παιδὶ ἀπὸ σπάργανα
ζωμένο ἀκόμα,
μὲ χάρη ἀνοίγοντας
γλυκὰ τὸ στόμα,
γυρνάει στὸν ἄγγελο
ποὺ τ' ἀγκαλιάζει
καὶ: Μάνα! κρᾶζει.

Στὸν κόσμον τρέχοντας
ὁ νέος διαβάτης
πέφτει στ' ἀγνώριστα
βρόχια τσ' ἀπάτης,
καὶ ἀναστενάζοντας,
Μάνα μου! λέει,
Μάνα! καὶ κλαίει.

Τῆς νιότης φεύγουνε
τ' ἄνθια κι ἡ χάρη,
τριγύρω σέρονται
μὲ ἀργὸ ποδάρι,
ὄσπου στὴν κλίνη του
σὰ βαρεμένος
πέφτει ὁ καημένος.

Καί, πρὶν τὴν ὕστερη
πνοή του στείλη,
ἀργὰ ταράζονται
τὰ κρῦα του χεῖλη,
καὶ μὲ τὸ Μάνα μου!
πρώτη φωνή του,
πετᾶ ἡ ψυχὴ του.

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ